

Dosarul nr. 2-19896/21
(21124789-12-2-20082021)

HOTĂRÂRE În numele Legii

07 decembrie 2022

mun. *****

Judecătoria ***** (sediul Centru)

Instanța compusă din:

Președintele ședinței,

Judecătorul

Grefier

Natalia Mămăligă

Dumitru Chilian și Dan Mîrza

examinând în ședință publică în procedură contencioasă cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către *****Irina împotriva lui *****Igor, intervenient accesoriu administratorul paginii web gagauzyeri.md *****Igor, privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, și repararea prejudiciului moral,

a c o n s t a t a t:

La 17 august 2021, prin intermediul oficiului poștal, *****Irina, reprezentată de avocatul Dmitrii Chiseev a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Igor Grosu, intervenient accesoriu, administratorul paginii web www.gagauzyeri.md, *****Igor cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale. A solicitat recunoașterea faptului defăimării, adică răspândirii informațiilor defăimătoare care nu corespund realității într-un articol intitulat „для нас коррупционеры не имеют национальности”, publicată la 06 iulie 2021 pe site-ul gagauzyeri.md pentru următoarea declarație: „noi cunoaștem cum se comportă Irina *****și fratele ei, am auzit despre comportamentul ei. Domnia sa și-ar fi delapidat toate fluxurile financiare, atât bugetare, cât și nebugetare în Găgăuzia. Noi cunoaștem asta, și unicul ce vă pot spune, pentru noi corupții nu au naționalitate”, obligarea pârâtului de a-și cere scuze publice de la Irina *****pentru răspândirea informațiilor care defăimează onoarea și demnitatea într-un articol intitulat „для нас коррупционеры не имеют национальности”, publicat la 06 iulie 2021 pe site-ul www.gagauzyeri.md, pentru următoarea declarație: „noi cunoaștem cum se comportă Irina *****și fratele ei, am auzit despre comportamentul ei. Domnia sa și-ar fi delapidat toate fluxurile financiare,

atât bugetare, cât și nebugetare în Găgăuzia. Noi cunoaștem asta, și unicul ce vă pot spune, pentru noi corupții nu au naționalitate” și publicarea dezmințirii articolului în format electronic pe portalul www.gagauzyeri.md, în același loc al benzii (machetei electronice) ca materialul negat cu următorul text: „În articolul intitulat „для нас коррупционеры не имеют национальности”, publicat la 06 iulie 2021 pe site-ul www.gagauzyeri.md s-a făcut următoarea declarație: „noi cunoaștem cum se comportă Irina *****și fratele ei, am auzit despre comportamentul ei. Domnia sa și-ar fi delapidat toate fluxurile financiare, atât bugetare, cât și nebugetare în Găgăuzia. Noi cunoaștem asta, și unicul ce vă pot spune, pentru noi corupții nu au naționalitate”, declar că aceste informații nu sunt adevărate, au fost făcute fără nicio bază probatorie pentru a induce în eroare opinia publică și a aduce dauna imaginii Irinei *****. Declarația respectivă denigrează onoarea și demnitatea Irinei ***** , Bașcanului Găgăuziei”, precum și repararea prejudiciului moral în mărime de 200 000 de lei.

În motivarea acțiunii a menționat că la 06 iulie 2021, pe site-ul www.gagauzyeri.md a fost publicată secvența video, în care apare Igor *****la întâlnire cu alegătorii, cu denumirea „для нас коррупционеры не имеют национальности” – <http://gagauzyeri.md/igor-grossu-o-gaguzii-dlya-nas-korruptzionery-ne-imeyut-naczionalnosti>, în cadrul căruia au fost făcute anumite declarații denigratoare în adresa Irinei ***** , Bașcan al Găgăuziei. Reclamanta consideră că, după esența sa, informația relatată nu este bazată pe un substrat factologic necesar, este nedocumentată, iar după esența ei este calomnioasă. A afirmat că, aceste acuzații grave aduc prejudiciu de imagine reprezentantului funcției publice de rang înalt. Răspândind această informație, autorul creează opinie greșită despre persoana vizată, iar în acest fel, difuzarea informației denigratoare, care nu corespunde realității, este în măsură să vicieze atitudine și păreri obiective a populației. Reclamanta a menționat că, este evident faptul răspândirii informației denigratoare prin intermediul articolului nominalizat, și la care nu poate fi dovedit concret faptul dacă corespunde realității această informație, întrucât nu există fundalul pentru aceasta. Declarațiile distorsionate a faptelor și informațiilor defăimătoare indicate și difuzate în acest material nu corespund realității și încalcă echilibrul de defăimare. Astfel declarația făcută în limba rusă, tradusă în limba de stat, după cum urmează „noi cunoaștem cum se comportă Irina *****și fratele ei, am auzit despre comportamentul ei. Domnia sa și-ar fi delapidat toate fluxurile financiare, atât bugetare, cât și nebugetare în Găgăuzia. Noi cunoaștem asta, și unicul ce vă pot spune, pentru noi corupții nu au naționalitate”, reprezintă nimic altceva decât un fals, iar informația este neconfirmată, abuzivă și lipsită de oricare temeii. Și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe dispozițiile Legii cu privire la libertatea de exprimare.

Reprezentatul reclamantului Irina *****, avocatul Chiseev Dmitri, împuternicit prin mandatul seria MA nr. ***** (f.d. 14), în ședința de judecată a susținut cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea integrală a acesteia.

Reclamanta Irina *****, pârâtul Igor *****și intervenientul accesoriu, administratorul paginii web – www.gagauzyeri.md, *****Igor la ședința de judecată nu s-au prezentat, deși au fost citați în mod legal despre locul, data și ora ședinței de judecată. Nu au comunicat motivul neprezentării în cadrul ședinței de judecată.

Audiind reprezentantul reclamantei și examinând materialele cauzei și raportându-le per ansamblu prevederilor legale pertinente speței, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel. Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă stabilesc că, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar conform prevederilor art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Conform art. 239 Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

Prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, Republica Moldova a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale(în continuare – CEDO, Convenție), asumând-și obligația pozitivă de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale omului consfințite de Convenție.

Conform articolul 8 din CEDO, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea

economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.

Articolul 10 din CEDO garantează că, orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Conform art. 10 din CEDO se protejează nu numai conținutul informațiilor și ideilor, ci și forma în care acestea sunt exprimate a se vedea cauza (*Nikula vs Finlanda, 2002*).

În accepțiunea art. 32 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

În conformitate cu art.3 alin. (1), (2) și (3) al Legii cu privire la libertatea de exprimare, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei. Libertatea de exprimare protejează atât conținutul, cât și forma informației exprimate, inclusiv a informației care ofensează, șochează sau deranjează. Exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Reieșind din prevederile legale elucidate supra, instanța de judecată determină că libertatea la exprimare cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei.

Se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputația înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobândită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate.

Respectiv, orice atingere adusă demnității și reputației persoanei, o expune pe aceasta excluderii într-o măsură mai mare sau mai mică din sfera relațiilor sociale, iar lezarea onoarei presupune că persoana simte schimbarea opiniei societății despre sine.

Este notabil că, prevederile art.7 alin. (1) și (2) al Legii menționate stipulează că, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informația cumulează următoarele condiții: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informație.

Instanța de judecată explică că informațiile expuse cu titlu de judecată de valoare nu pot fi apreciate ca fiind defăimătoare, acestea reprezentând expresia exprimării rațiunilor persoanei, bazate pe prime deducții.

În interpretarea corectă a normelor legale enunțate, se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputația înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobândită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate.

La acest subiect, instanța reține și faptul că, persoana care se consideră lezată poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat, iar restabilirea persoanei în drepturi poate fi făcută numai în cazul în care s-a constatat cu certitudine că informația este falsă.

Aspectul defăimător al informației nu se prezumă, iar persoana care se consideră lezată urmează și are obligația să dovedească că a suferit o atingere a personalității, a reputației profesionale.

Iar, reieșind din prevederile art. 24 alin.(1) și (2) al Legii cu privire la libertatea de exprimare, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspîndit informația; b) informația îl vizează și este defăimătoare; c) informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existența și cuantumul prejudiciului cauzat. Pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informația nu este defăimătoare și/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informația constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspîndirii informației, deși a luat toate măsurile de diligență, nu putea ști că prin acțiunile sale contribuie la răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient; d) informația răspîndită este de interes public.

Instanța consideră necesar de a menționa că, cel care a răspîndit opiniile sale poate fi tras la răspundere materială dacă judecata de valoare este fără substrat

factologic suficient, adică dacă judecata de valoare se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate.

Libertatea de exprimare nu se referă doar la o anumită categorie de informații sau forme de exprimare. Ea nu se referă doar la relatările de fapt și opiniile care sunt primite favorabil sau sunt privite ca inofensive sau ca o chestiune de indiferență, ci și la cele care offensează, șochează sau deranjează statul sau orice parte a comunității. Atunci când persoana dorește să răspândească o informație, statul nu poate dicta sau critica forma în care această informație este răspândită.

Cu referire la jurisprudența CtEDO, în care sintagma „judecată de valoare fără substrat factologic suficient” mai este numită și „opinii excesive”, instanța menționează că judecățile de valoare pot fi prețioase, fără valoare sau negative, întemeiate sau neîntemeiate, convingătoare sau discutabile, progresiste sau reacționare etc. Acestea nu pot fi dezmințite prin hotărârea judecătii. Ele pot fi dezbătute prin polemică, adică răspuns (replică, comentariu).

Totodată, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului enunțată în cauza *Handyside împotriva Regatului Unit*, § 49, libertatea de exprimare, inseparabilă de democrație, este consacrată într-o serie de instrumente naționale, europene și internaționale și regionale care promovează acest sistem recunoscut ca singurul capabil să garanteze protecția drepturilor omului. Prin interpretarea articolului 10 din Convenție, Curtea a afirmat că „libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele unei societăți democratice, una dintre condițiile de bază ale progresului acesteia și dezvoltare personală.

Instanța de judecată subliniază că libertatea de exprimare aparține fiecărui individ. Aceasta cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a transmite informații sau idei fără intervenția autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

În calitate de drept fundamental, libertatea de exprimare oferă oricărei persoane dreptul de a-și exprima opiniile, oricât ar fi de contestabile sau șocante, minoritare sau extravagante. Exercitarea acestei libertăți poate fi totuși limitată de drepturile și interesele altei persoane. Legitimitatea acestor limite aduse libertății de exprimare variază, pe de o parte, în funcție de natura și contextul în care sunt exprimate opiniile și, pe de altă parte, de calitatea celui care le exprimă.

Libertatea de exprimare în sfera dezbaterii politice este mai extinsă decât în cadrul comunicațiilor comerciale. Ținând seama de vocația specifică a jurnaliștilor sau a parlamentarilor, motivele imperative care justifică restricții în calea libertății de exprimare a acestora trebuie să fie mai importante decât cele invocate în general.

Pentru a aprecia dacă libertatea de exprimare a pârâtului urmează a fi limitată de către stat prin obligarea de a dezminți informația, este necesar de a stabili

raportul proporționalității dintre dreptul la libera exprimare și dreptul la viața privată.

Astfel, ingerința autorității publice în dreptul pârâtului la libera exprimare, necesită a fi legală, argumentată și necesară într-o societate democratică.

La caz, este pertinentă jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului în cauza *Frankowicz împotriva Poloniei din 16 decembrie 2008*, în care Curtea subliniază că, a fost încălcat art. 10 din Convenție, constatând că ingerința în exercitarea de către reclamant a dreptului la libertatea de exprimare nu a fost proporțională în raport cu scopul legitim urmărit, și anume protecția reputației altora.

Totodată, afirmațiile care țin de un subiect de interes general în materie de discurs politic beneficiază, în general, de un nivel ridicat de protecție a libertății de exprimare – ceea ce implică o marjă de apreciere a autorităților deosebit de restrânsă (*Axel Springer AG împotriva Germaniei pct. 90, CEDO 2012 și Morice împotriva Franței pct. 125, 23 aprilie 2015*).

La fel, în jurisprudența sa, Curtea, în mod regulat, reține că nu prea este loc, în temeiul art. 10 § 2, pentru restricții în discursul politic sau în dezbaterile despre subiecte de interes general (cauzele *Mișcarea rașliană elvețiană împotriva Elveției din 13 iulie 2012 și PETA Deutschland împotriva Germaniei din 08 noiembrie 2012*).

Din materialul anexat la prezenta cerere de chemare în judecată, instanța atestă că unica probă întru dovedirea circumstanțelor pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, reclamantului, este înregistrarea pe suport CD. (f.d. 12).

Conform alegațiilor reclamantului din cererea de chemare în judecată informațiile defăimătoare răspândite de către pârât au fost făcute la întâlnirea cu alegătorii la 06 iulie 2021, secvență video în care apare Igor Grosu, care a fost publicată pe site-ul www.gagauzyeri.md, cu denumirea „для нас коррупционеры не имеют национальности” – <http://gagauzyeri.md/igor-grossu-o-gaguzii-dlya-nas-korruptzionery-ne-imeyut-naczionalnosti>.

Reclamanta Irina *****invocând că, informația răspândită pe site-ul www.gagauzyeri.md, cu denumirea „для нас коррупционеры не имеют национальности”, distribuită pe link-ul <http://gagauzyeri.md/igor-grossu-o-gaguzii-dlya-nas-korruptzionery-ne-imeyut-naczionalnosti>, conține declarații false și defăimătoare și poartă un caracter defăimător care îi lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională, cauzându-i un prejudiciu de imagine, s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată.

Instanța de judecată notează că, reclamanta *****Irina nu a demonstrat că informația răspândită pe site-ul www.gagauzyeri.md, cu denumirea „для нас коррупционеры не имеют национальности”, de către Igor *****întrunește

condițiile pentru admiterea acțiunii, aceasta deoarece informația dată a fost distribuită pe site-ul www.gagauzyeri.md, și în același timp, reclamanta nu a uzat de drepturile sale și nu a raportat această relatare ca una falsă sau denigratoare la adresa sa.

Instanța de judecată va lua în calcul faptul că, reclamanta Irina *****este o persoană publică, fiind Bașcanul Găgăuziei, respectiv nu poate să nu trezească interesul întregii societăți.

Astfel, în mod inevitabil și conștient trebuie să accepte verificarea strictă a fiecărui cuvânt și faptă, atât din partea jurnaliștilor, cât și a marelui public, și, în consecință, trebuie să dovedească un grad mai mare de toleranță.

Instanța de judecată accentuează că, în lumina jurisprudenței CtEDO, libertatea de exprimare reprezintă unul din fundamentele esențiale ale societății democratice, care asigură dezvoltarea ei și autorealizarea fiecărei persoane (*Iladyside către Regatul Unit, 07.12.1976, §49*).

Potrivit motivării CtEDO în *cauzele Ollinger c.Austriei si Höfer și Annes c. Germaniei*, expresiile și opiniile exprimate pe un subiect de interes public se bucură de un grad special de protecție, Statele având în aceste cazuri o marjă de apreciere limitată în restrângerea libertății de exprimare. Cu toate acestea, instanța are în vedere că nici libertatea de exprimare și nici apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale, vieții private și de familie nu sânt absolute, și nu au prioritate una în fața alteia.

Pornind de la aceste deziderate, instanța precizează faptul că limitele criticii acceptabile în adresa personalităților publice sau a organismelor guvernamentale sunt mai largi decât ale celei în adresa persoanelor particulare și în general, sunt mai largi atunci când nu sunt criticate persoane nominalizate.

În această ordine de idei, instanța de judecată evidențiază că în conformitate cu art.3 și 4 din Declarația despre libertatea disputelor politice în mass-media, adoptată la 12.02.2004 la întrunirea a 872-a a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, precum și cu regulile minime referitor la răspunderea presei, a televiziunii, radioului și altor mijloace de informare în masă, adoptate la cea de a II-a Conferință a judecătorilor cu tematica „Justiția și mass-media”, desfășurată la Cracovia în perioada 25-26 aprilie 2005, personalitățile politice, care stăruie să-și impună opinia politică, prin însăși acest fapt își exprimă acordul de a fi supuși aprecierilor publice și criticii în mass-media.

Politicienii în mod inevitabil și conștient trebuie să accepte verificarea strictă a fiecărui cuvânt și faptă, atât din partea jurnaliștilor, cât și a marelui public, pe cale de consecință trebuie să dovedească un grad mai mare de toleranță.

Cerințele lor de a fi protejați prin prisma art.10 al Convenției și art.7, 10 și 11 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, trebuie cântărite cu interesele

dezbaterii libere a chestiunilor politice (*cazul Lingens c. Austriei, hotărârea din 08 iulie 1986*).

La acest compartiment instanța reține faptul că, chiar dacă pârâtul nu a prezentat careva probe întru justificarea opiniei sale, acesta nu este obligat să se asigure de respectarea prezumției de nevinovăție și este liber să creadă și să-și exprime opinia proprie.

O altă abordare, în accepțiunea instanței, prin care se va interveni în dreptul pârâtului la libertatea de exprimare, va egala cu o ingerință nejustificată și disproporțională în acest drept constituțional și convențional, și va aduce atingere înseși substanței protejate de art.10 CEDO.

Instanța de judecată notează că libertatea de opinie garantează că orice persoană este liberă să-și formeze propriile convingeri legate de lumea în care trăiește, de modul cum se desfășoară viața socială, iar protejarea acestei opinii, chiar minoritară, e o componentă esențială a pluralismului și toleranței necesare oricărei societăți democratice. Exprimarea unei opinii presupune, în particular, exprimarea unei judecăți de valoare, ceea ce are o importanță deosebită sub aspect probator, or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, (*cauza 19983/02, De Haes et Gijssels c. Belgiei, decizia din 3 aprilie 2003*), exactitatea judecăților de valoare nu poate fi demonstrată așa cum pot fi demonstrate faptele concrete, iar a pretinde o asemenea probă ar genera inevitabil la o îngrădire a libertății de opinie.

Din materialul video publicat la 06 iulie 2021, instanța de judecată determină că Igor *****a abordat un subiect, care este obiect a investigațiilor jurnalistice și sunt mediatizate în societate.

Sub rezerva limitărilor prevăzute de dispozițiile art. 10 alin. (2) CEDO, conținutul oricărui mesaj adresat publicului trebuie să fie liber. Or, o societate democratică nu poate exista decât în măsura în care se bazează pe pluralism și pe o diversitate de idei.

Cu privire la cerințele reclamantei privind obligarea lui Igor *****să dezmință informațiile defăimătoare, instanța de judecată le apreciază ca fiind nefondate, dat fiind faptul că pornind de la prevederile Legii cu privire la libertatea de exprimare, doar în urma constatării faptului că informațiile sunt defăimătoare, instanța de judecată decide asupra obligării pârâtului la dezmințirea informației, corespunzător, instanța conchide că, la caz nu s-a constatat faptul că informațiile expuse de Igor Grosu, au un caracter defăimător, pe cale de consecință se va respinge și pretenția cu privire la obligarea pârâtului să dezmință informațiile făcute în cadrul secvenței video la întâlnire cu alegătorii din 06 iulie 2021.

Cu referire la prejudiciul moral se reține că, în conformitate cu art. 29 alin. (1) al Legea cu privire la libertatea de exprimare, instanța de judecată va acorda o compensație de natură să aducă satisfacție persoanei lezate. La stabilirea

cuantumului compensației pentru prejudiciul moral, acordată persoanei fizice, instanța de judecată va lua în considerație caracterul și gravitatea suferințelor fizice și psihice cauzate reclamantului, caracterul informației răspândite, gradul de răspândire a informației, personalitatea reclamantului, reputația pîrîtului, gradul de vinovăție a pîrîtului, consecințele răspîndirii informației defăimătoare, starea materială a reclamantului și cea a pîrîtului, publicarea rectificării, dezmințirii sau acordarea dreptului la replică pînă la depunerea cererii de chemare în judecată și alte circumstanțe importante pentru examinarea cauzei.

La caz, instanța nu a constatat că onoarea, demnitate și reputația reclamantei Irina *****a fost afectată, astfel și repararea prejudiciului moral, care este o pretenție subsecventă, urmează a fi respinsă.

Astfel, sintetizând circumstanțele constatate, suprapuse la textele de lege enunțate, instanța de judecată conchide că este necesar de a respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de către Irina *****împotriva lui Igor *****privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, obligarea pârâtului de a dezminți aceste informații expuse la întâlnirea cu alegătorii din 06 iulie 2021 și repararea prejudiciului moral.

În conformitate cu art.art. 236, 238-241 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, instanța de judecată, –

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de către *****Irina împotriva lui *****Igor, intervenient accesoriu administratorul paginii web gagauzyeri.md *****Igor, privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, și repararea prejudiciului moral.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel ***** în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei ***** (sediul Centru).

Președintele ședinței,
Judecător

Natalia Mămăligă